

РЕШЕНИЕ

№ 68

гр. Благоевград, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на седми февруари през
две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Л. Масева

Членове: Катя Белъова
Анета Илинска

при участието на секретаря Здравка Янева
като разгледа докладваното от Л. Масева Въззивно гражданско дело №
20221200501017 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е въз основа на въззивна жалба с вх.№903375/30.09.2022 г. е подадена от О.Б.,
против Решение № 906766/02.09.2022 г., постановено по гр.д.№1295/2020 г. по описа на РС
– гр.Благоевград. В жалбата се твърди, че атакуваното решение е неправилно, в нарушение
на материалния закон и недопустимо, постановено в нарушение на съдопроизводствените
правила. Навежда се още, че първоинстанционният съд е постановил решението си без да се
съобрази, че делба се допуска по отношение на индивидуализиран съсобствен имот не само
по кадастрална карта, но и по регулационен план, като за процесния имот нямало отреден
урегулиран поземлен имот с номер и предназначение. Посочва се, че делбата е недопустима.

По реда на чл. 263, ал.1 ГПК по делото е постъпил писмен отговор на жалбата. В отговора се
посочва, че жалбата е неоснователна. Твърди се, че решението е правилно и
законосъобразно. Моли се и за присъждане на сторените пред настоящата инстанция
разноски.

В откритото съдебно заседание, проведено пред въззивния съд, жалбоподателя, чрез
процесуалния си представител поддържа въззивната жалба.

В откритото съдебно заседание, проведено пред въззивния съд, въззиваемата страна, чрез
процесуалния си представител, поддържа, че решението е правилно и моли жалбата да бъде
оставена без уважение, ведно с присъждане на сторените по делото разноски.

Благоевградският окръжен съд, след като съобрази материалите по делото и приложимия

закон, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 259, ал.1 ГПК и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Съгласно чл.269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон.

Съдът намира, че решението е валидно и допустимо.

Относно правилността на първоинстанционното решение, въззивната инстанция намира следното:

С Решение №906766/02.09.2022 г., постановено по гр.д.№1295/2020 г. по описа на РС – гр.Благоевград е допусната делба между Л. Д. А., ЕГН: *****, с постоянен адрес: адрес и О.Б., с адрес: адрес, по отношение на следния недвижим имот, при квоти за описания имот и страните по делото, както следва: **Поземлен имот с идентификатор № 04279.615.148**, представляващ поземлен имот № 148, в кадастрален район № 615 по КК на Благоевград, с ЕКАТТЕ: 04279, одобрена със Заповед № РД-18-32 от 10.05.2006 г. на Изпълнителния директор на Агенцията по кадастъра, изм. със Заповед № КД-14-01-452 от 05.07.2007 г. на Началника на СГКК – Благоевград, с площ от 1 234 кв. метра, стар № 9158, квартал 175, при граници: имоти №№ 04279.615.1, 04279.615.145, 04279.615.149 и 04279.615.149, 04279.615.281, с административен адрес: гадрес, при следните квоти на собственост за съделителите: 249/1234 идеални части за Л. Д. А., ЕГН: *****, и 985/1234 идеални части за О.Б..

Ищцата по този иск е собственик на 1/3 идеална част от гореописания недвижим имот, предмет на делбеното производство, легитимирайки се въз основа на извършено дарение от страна на нейния дядо Г.А.Д., а той от своя страна -въз основа на успешно завършена реституция по смисъла на разпоредби от Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти.

В заключението на допуснатата и изслушана по делото съдебно- техническа и оценителна експертиза, което съдът кредитира като пълно, компетентно и безпристрастно се заключава, че след извършени промени в КККР процесният имот е включен в границите на поземлен имот с идентификатор № 04279.615.148, с площ от 1 234 кв.м., стар № 9158, квартал 175, при граници: имоти с идентификатори №№ 04279.615.1, 04279.615.145, 04279.615.149 и 04279.615.281, с административен адрес: адрес. Процесният поземлен имот с идентификатор № 04279.615.148 по КККР на гр. Благоевград попада върху част от урегулирана площ, без номер и предназначение по регулационния план, определена за жилищна сграда с идентификатор № 04279.615.148., върху част от урегулирана площ, без номер и предназначение по регулационния план на запад от улица с о.т. № 56 и № 57 по регулационния план и върху част от улица с о.т. № 56 и № 57 по регулационния план.

БлОС счита, че формираната и изложена в мотивите на решението от първоинстанционния

съд фактическа обстановка е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал, поради което и на основание чл. 272 от ГПК, **препраща** своята към нея. Пред настоящата съдебна инстанция не са събрани доказателства, които да бъдат заложени като допълнение на изградената от първоинстанционния съд фактическа обстановка. **Споделя** и правните изводи на решаващия състав на РС Благоевград, които са обосновани и намират опора в материалноправните норми, приложими към настоящия спор.

Решението е правилно, поради което следва да се потвърди. Изтъкнатите във въззивната жалба оплаквания за допуснати от решаващия състав на РС процесуални нарушения, настоящата инстанция преценява като неоснователни. Обстоятелството, че за процесния имот няма отреден урегулиран поземлен имот с номер и предназначение, не прави делбеното производство недопустимо, нито пък иска за делба неоснователен. Основните съображения в подкрепа на това разрешение са свързани с текста на чл.34 ЗС, според който всеки съсобственик може да иска делба на общата вещ, т.е. да поиска по съдебен ред реализиране на субективното потестативно право да се ликвидира съсобствеността по отношение на конкретен обект на правото на собственост и превръщането му в индивидуална собственост по предвидените от закона начини и ако предметът на делбата представлява годен обект на разпореждане, съдебно поделяне не може да бъде отказано. Когато предмет на делбата е недвижим имот, искът за делба е винаги допустим, като по съществото на спора съдът следва да извърши преценка дали имотът представлява годен за поделяне обект. Тази преценка се извършва въз основа на събраните по делото доказателства за съответствието на имота с изискванията, на които трябва да отговаря имот от съответния вид /урегулиран имот, неурегулиран имот, сграда с определено предназначение или самостоятелен обект в сграда и др./. Ако се установи, че имотът, предмет на делбата, не отговаря на установените в закона изисквания за самостоятелен обект, годен за извършване на разпоредителни сделки /а оттам и за съдебно поделяне/, искът за делба се отхвърля като неоснователен и при промяна в обстоятелствата, вкл. на изискванията на закона, не съществува пречка да бъде предявен отново. Това разрешение на поставения въпрос следва да намери приложение и в настоящия случай, като се има предвид, че няма законови изисквания делбата да се осъществява само въз основа на действащ подробен устройствен план. Оплакването във въззивната жалба, че наличието на поземлен имот по одобрена кадастрална карта не е достатъчно за допускане на съдебна делба, е несъстоятелно. Целта и предназначението на кадастъра според ЗКИР е да заснеме местоположението, границите и размерите (площта) на недвижимите имоти, включително на всеки обект на собственост на територията на Р. България, чрез основни кадастрални данни (чл.27), да ги обозначи с идентификатор, който е уникален номер за еднозначно посочване (чл.26) и да ги нанесе на карта, както и да обезпечи връзка с данните за собственост и други вещни права. Дейността е от обществен интерес, регулирана е с правни норми (ЗКИР и наредби по приложението му) и се извършва от предвидени в закона служби, чиито дейности са регламентирани и е предвидено да бъдат извършвани от правоспособни лица поради техническото и естество. В закона (ЗКИР) се прави разлика между данните за

недвижимите имоти и данните за вещните права върху тях (чл.6,ал.2), първите от които се получават от кадастъра, а вторите от имотния регистър, които са свързани чрез двустранна връзка въз основа на идентификатора на недвижимите имоти (чл.6,ал.1). В исковите съдебни производства, включително в тези за съдебна делба, данните от кадастъра имат значение основно за индивидуализиране на недвижимия имот (чл.49 б. ЗКИР). Доказателствената сила на данните, които се съдържат в кадастъра и имотния регистър, за правния статут и вещните права върху недвижими имоти е производна на доказателствената сила на документите, в които данните се съдържат, които удостоверяват основанието за придобиване на тези права (чл.52 и чл.44 ЗКИР). Затова и в исковите съдебни производства изводите за вещни права върху недвижими имоти следва да се основават на преценка на документи, от които се установява годен придобивен способ, когато такива документи се сочат и представят като доказателства от страните. При оспорване на доказателствата, съдържащи данни от кадастъра и имотния регистър за вещни права, те се преценяват от съда както останалите доказателства и съвкупно с тях, могат да бъдат проверявани чрез назначени от съда технически експертизи с вещи лица с подходящи специални знания, при което съдът може да приеме за установено, че някои данни са неверни и да установи верните. Когато съдът установи, че описаният имот, чиято делба се иска, представлява самостоятелен обект на собственост и негови собственици са само страните по делото и техните делбени части са установени, той следва да допусне делбата. От което следва извод, че първоинстанционното решение е правилно.

По отношение правилността на акта, съдът е ограничен от посочените в жалбата основания с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма или когато следи за защита на интереса на определени частноправни субекти. Извън тези две хипотези при решаване на делото по същество въззивната инстанция проверява законосъобразността само на посочените във въззивната жалба процесуални действия на първоинстанционния съд и обосноваването само на посочените негови фактически констатации. Дейността на въззивния съд не е повторение на първоинстанционното производство, а негово продължение и ако са налице опорочени извършени от първата инстанция процесуални действия, въззивният съд следва да отстрани пороците чрез собствени действия по установяване на фактите и прилагане на правото, включително да даде указания до страните относно възможността да предприемат тези процесуални действия по посочване на относими за делото доказателства, които са пропуснали да извършат в първата инстанция поради отсъствие, непълнота или неточност на доклада и дадените указания. В конкретният случай, първоинстанционният съд не е допуснал нарушение на императивни материални норми. Искът за допускане до делба на съсобствения на страните недвижим имот при квотите, установени в процеса - 249/1234 идеални части за Л. Д. А. и 985/1234 идеални части за О.Б. е уважен като основателен. Като е постановил този резултат, РС-Благоевград е постановил законосъобразно решение, което следва да се потвърди.

С оглед изхода на процеса отговорността за разноси следва да бъде разпределена при

приключване на производството по делбата /чл. 355 ГПК/, поради което БлОС не присъжда такива на въззиваемата страна.

Водим от горните съображения, Благоевградският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 906766/02.09.2022 г., постановено по гр.д.№1295/2020 г. по описа на РС – гр.Благоевград.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните, пред Върховния касационен съд на Република България, при наличието на основанията по чл.280, ал.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____